

Sygn. akt VI Ga 128/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus – Rząsa (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko: M. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt V GC 340/14

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 128/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) S.A. w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej M. Z. kwoty 17.765,32 zł, z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot składowych określonych w pozwie oraz kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wystawił pozwanej liczne faktury VAT z tytułu sprzedaży prasy i innych artykułów. Będąca przedmiotem żądania w procesie kwota nie została uiszczona pomimo wezwania.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

Pozwana skutecznie wniosła sprzeciw co spowodowało utratę mocy w całości przez nakaz zapłaty. Przyznała, że była długoletnim pracownikiem powoda. Zarzuciła jednak, że spółka nie rozliczyła się z nią z dostarczonej prasy, którą jej odesłała na dzień 30 stycznia 2012 r. Nie otrzymała również od powoda wezwania do zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2014 r. powód cofnął pozew co do kwoty 6.773,93 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwot częściowych do dnia zapłaty i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie. Podtrzymał

natomiast żądanie zasądzenia na jego rzecz kwoty pozostałej, tj. 10.991,39 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot oraz zasądzenia kosztów sądowych uwzględniających pierwotne żądanie.

Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2014 roku pozwana oświadczyła, że z Ruchem współpracowała wiele lat i nie miała problemów z rozliczaniem, do czasu, gdy rozliczeń tych zaczęli dokonywać akwizytorzy. Pieniądze dawane im były na zasadzie zaufania, podczas gdy nie otrzymywała żadnych faktur. Przyznała, że jej zaległość wynosi 2.349,07 zł, w żadnym zaś przypadku nie dotyczy kwoty, jakiej domaga się powód.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.349,07 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2013r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w zakresie należności głównej w kwocie 6.773,93 zł oraz odsetki od tej kwoty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i obciążył kosztami postępowania powoda. Ponadto nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w pkt I.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że strony przez wiele lat znajdowały się w stałych relacjach gospodarczych. Współpraca zakończyła się pod koniec stycznia 2012 r.

Pozwana nie otrzymała końcowego rozliczenia finansowego, ani wezwania do zapłaty. Powód nie wykazał na podstawie przedłożonych w procesie dowodów okoliczności odmiennej, a pozwana twierdzeniom powoda w tym zakresie zaprzeczyła.

Pozwana uznała roszczenie powoda do kwoty 2.349,07 zł.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika też, że powód do pozwu załączył 105 duplikatów faktur. W znacznej większości duplikaty te są nieczytelne i pozbawione polskich liter, ze zdeformowanymi tabelami utrudniającymi ich analizę. Część duplikatów faktur, na które powołuje się powód nie została do pozwu załączona. Nie został również udowodniony fakt doręczenia pozwanej faktur, a składając wyjaśnienia pozwana zaprzeczyła aby rozliczając się z akwizytorami otrzymywała również faktury. Pozwana zaprzeczyła też aby otrzymała wezwanie do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty. Co prawda, jak ustalił Sąd Rejonowy, w aktach znajduje się druk wezwania kierowanego do pozwanej jednakże z dołączonego wykazu listów poleconych nadanych w UP w B. w dniu 14.05.2012r. nie wynika, aby taki list został przesłany do pozwanej. Dlatego też brak podstaw do uznania, że pozwana wezwanie do zapłaty otrzymała i milcząco je zaakceptowała.

Sąd Rejonowy wskazał także, iż powód cofając częściowo pozew nie umotywował w jakikolwiek sposób tej czynności, a w szczególności z jakich przyczyn cofa pozew, co rzutowałoby na koszty postępowania.

Sąd Rejonowy uznał więc, że w niniejszej sprawie powództwo może zostać uwzględnione jedynie w zakresie uznanym przez pozwaną. W pozostałym zakresie podlega oddaleniu, zaś w odniesieniu do części powództwa cofniętej, Sąd umorzył postępowanie.

Sąd Rejonowy przyjął, że wbrew art. 6 kc powód w niniejszej sprawie nie udowodnił swojego roszczenia.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy, na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził w pkt I wyroku należność w wysokości uznanej przez pozwaną, przy czym za datę początkową uzasadniającą liczenie odsetek ustawowych za opóźnienie, uznał dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W tej części zatem, po myśli art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł w pkt V wyroku.

W pkt II Sąd Rejonowy umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 kpc w zakresie należności głównej oraz odsetek od tej kwoty albowiem powód w tej części cofnął powództwo.

W pkt III wyroku Sąd oddalił powództwo albowiem wskazane wyżej uchybienia w zakresie postępowania dowodowego spowodowały bezzasadność powództwa w tej części.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie 100 kpc obciążając nimi powoda albowiem roszczenie jego zostało uwzględnione jedynie w niewielkiej części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód i zaskarżając wyrok w pkt I , III oraz IV zarzucił :

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy to jest:

1.naruszenie art. 233 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego błędnych wniosków polegających na przyjęciu , że:

- pozwana nie została wezwana do dobrowolnej zapłaty zadłużenia,
- pozwana nie otrzymała faktur vat , których zapłaty dochodzi powód w niniejszym procesie,
- pozwana dokonywała zapłaty za dostarczoną prasę akwizytorom,
- pozwana jest dłużna powodowi wyłącznie kwotą 2.349,07 zł.

podczas gdy obiektywna ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na przyjęcie wskazanych powyżej ustaleń.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, mającego wpływ na wynik sprawy, to jest :

1. art. 6 kc i 232 kpc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu:

- iż powód nie wykazał wysokości oraz podstaw dochodzonego roszczenia, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż wskazano wartość dochodzonego roszczenia oraz jego podstawę,
- twierdzeń pozwanej za prawdziwe, pomimo nie przedstawienia żadnych dowodów uzasadniających podnoszone przez pozwaną twierdzenia.

2. art. 61 § 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że potwierdzenie nadania nie może być uznane za dowód rozstrzygający o doręczeniu wezwania do zapłaty.

Mając powyższe na względzie powód wniósł o :

I. zmianę wyroku w punkcie I ,III i IV w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 10.991,39 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;

II. zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona . Podniesione w niej zarzuty nie dały podstaw do zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy jako sąd merytoryczny w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 kpc rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że stanowisko Sądu II instancji, zarówno w zakresie oceny materiału dowodowego, ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej w całości pokrywa się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wywody zaprezentowane w apelacji, w tym podniesione zarzuty, w których skarżący ograniczył się do przedstawienia swojej oceny materiału dowodowego, z której jego zdaniem wynikają

wnioski odmienne od wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy, nie mogły stanowić wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu I instancji w postulowanym przez apelującego kierunku. Zwłaszcza, że Sąd ten przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a zebrany w sprawie materiał dowodowy poddał wszechstronnej i logicznej ocenie. Skoro zaś Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne to Sąd Okręgowy je w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Strona apelująca nie wykazała zasadności zarzutu naruszenia art. 233 kpc przez Sąd Rejonowy, albowiem – jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów wg własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo- skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne – co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynika, że strony pozostawały w relacjach gospodarczych tj. współpracy polegającej na sprzedaży przez powoda pozwanej prasy i innych artykułów. Współpraca zakończyła się pod koniec stycznia 2012r.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika też, że pozwana nie otrzymała końcowego rozliczenia finansowego ani wezwania do zapłaty. Powód nie wykazał, że takie rozliczenie zostało dokonane, a także, że wezwał pozwaną do zapłaty. Powód domaga się zapłaty na podstawie wielu faktur , przy czym z łącznej kwoty 17.765,32 zł powód ograniczył powództwo do kwoty 10.991,39 zł, cofając pozew co do kwoty 6.773,93 zł. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika także, że rozliczenia stron dokonywane były na podstawie faktur . Pozwana rozliczała się z powodem bez problemów do czasu gdy rozliczeń zaczęły dokonywać akwizytorzy. Pozwana przyznała, że jej zaległość w stosunku do powoda wynosi 2.349,00 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia. Przedłożone faktury są nieczytelne, niektórych brakuje, a niektóre nie dotyczą żądania objętego pozvem. Ponadto powód nie wskazał z jakich przyczyn cofa pozew w części, a także nie wykazał by wzywał pozwaną do zapłaty.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie należy się zgodzić. To powód powinien – stosownie do art. 6 kc – wykazać zasadność i wysokość roszczenia. W sprawie powód przedłożył 105 faktur, które jak twierdzi nie zostały zapłacone i to w okresie kilku miesięcy. Duplikaty faktur są nieczytelne co uniemożliwia ich analizę, a powód nie wykazał, że zostały doręczone pozwanej. Z wyjaśnień pozwanej wynika natomiast, że na każdej fakturze widniała adnotacja, iż niezapłacenie dwóch kolejnych faktur spowoduje wstrzymanie dostaw. Strony zakończyły współpracę w styczniu 2012r. jednakże nie dokonały żadnego rozliczenia końcowego, a faktury pochodzą z okresu od października 2011r. do lutego 2012r. Z przedłożonych dowodów nie wynika jak powód rozliczył się z pozwaną i czy uwzględnił w swoim rozliczeniu towar na kwotę 5.431,94 zł , który jak twierdzi pozwana zwróciła powodowi.

Powód nie wskazał też z jakich przyczyn cofnął powództwo i by wzywał pozwaną do zapłaty przed wytoczeniem sporu. Wbrew twierdzeniom powoda do pozwu nie został dołączony dowód przesłania pozwanej wezwania do zapłaty, nie wynika to z dołączonego wykazu listów poleconych nadanych w UP w dniu 14.05.2012r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że powód nie udowodnił w niniejszej sprawie swojego roszczenia, a na nim stosownie do art. 6 kc spoczywał obowiązek przeprowadzenia takiego dowodu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc.